

Forflag til Lov om Fattiges med Fleres Hjemsendelse og de dermed forbundne Omkostningers Afholdelse. (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1569 ff.)

Nosenørn: Da den Sag, som her foreligger Folkethinget til 1ste Behandling, blev fremsført i Landstthinget, benævnedes den: „Udkast til Lov om Udgifterne ved hjemsendte Fattiges med Fleres Transport“, hvorimod den i den Form, hvori den er kommen til dette Thing, kaldes: „Forflag til Lov om Fattiges med Fleres Hjemsendelse og de dermed forbundne Omkostningers Afholdelse“. Denne Lovforslagets Benævnelse fører ganske naturligt Tanken en heel Deel videre end selve Lovforslagets Indhold. Det angaaer kun Maaden, hvorpaa Hjemsendelsen skal finde Sted, og hvorpaa Omkostningerne skulle udredes, men Tanken føres tillige hen paa Spørgsmaalet om Betingelserne for selve Hjemsendelsen. Forfaavidt disse angaae Hjemsendelsen fra den ene af Landets egne Communer til den anden, vil jeg ikke sige, at der er Trang til nye Bestemmelser, skjøndt man vel kunde puste enkelte Forandringer i saa Henseende, men, er der derimod Tale om Betingelserne for Hjemsendelsen af Trængende til Ulandet, troer jeg rigtignok, at der er en meget betydelig Trang tilstede. Det er det høie Thing bekendt, at det er en fast Regel her i Landet, at en Ublænding, der bliver trængende til Forsørgelse, og som i 5 Aar uafbrudt har levet i en af vore Communer, uden Videre bliver forsørgelsesberettiget i denne. Jeg vil ikke paastaae, at dette er selve Lovgivningens naturlige Resultat, men vist er det, at det er en ved administrative Bestemmelser aldeles fastsaaet Praxis, og Landet bliver derved i Virkeligheden i mange Tilfælde ikke lidet brøstholdent, thi der finder ingenlunde Gjensidighed Sted i disse Forhold. Sverrig, hvorfra saa Mange indvandre hertil, erkjender f. Ex. ikke, at Noget kan erhverve Forsørgelsesret, medmindre han har Indfødsret, og hvad Tydskland angaaer, hvorfra Mange ligeledes komme ind her i Landet, er det bekendt, at man der af enhver Dans, som vil nedsætte sig der, fordrer det saakaldte „Heimathschein“, hvori der opstilles mange Betingelser; jeg skal kun nævne een,

nemlig den, at der af den Commune, hvori han er forsørgelsesberettiget, overtages en Forpligtelse til at tage imod ham, naar han maatte blive trængende. Ligeoverfor Norge ere vi derimod meget heldigt stillede, thi enhver Ublænding, som blot har været der stadig i to Aar, har Forsørgelsesret der og bliver ikke udviist. Den Bestemmelse, at enhver Fremmed, som i 5 Aar stadig har opholdt sig i een Commune, er forsørgelsesberettiget, har altsaa sine store Ulemper, og jeg troer ogsaa, at der i Sagens Natur er Noget, som taler derimod. Det forekommer mig vel naturligt, at man benytter Opholdet i den paagjældende Commune til at regulere Forholdet mellem Landets egne Communer, men naar der er Spørgsmaal om at ordne disse Forhold mellem de forskjellige Lande, forekommer det mig ikke naturligt at gjøre Opholdet i Communen til det egentlig Principale, hvorimod det her bør være Opholdet i Landet, og jeg skal gjerne lægge til, at jeg vilde finde det ganske naturligt, om der da ogsaa forlangtes et længere Ophold. Naar man ad Lovgivningens Vet vilde ordne disse Forhold, kunde man tænke sig flere helt forskjellige Veie, man kunde gaae. Vi kunde uden Videre bestemme, at ingen Ublænding i Fremtiden skulde kunne erhverve Forsørgelsesret i Danmark, uden at de havde Indfødsret. Vi kunde fremdeles bestemme, at ingen Ublænding i Fremtiden skulde kunne forsørges her i Landet, medmindre Danske under samme eller om muligt under endnu mildere Betingelser kunde erhverve Forsørgelsesret i det Land, hvor de havde hjemme. Vi ere her paa et Omraade, hvor vi kunne bevæge os fuldkommen frit, men der er endnu en anden Maade, hvorpaa Sagen kunde ordnes, og jeg tilstaaer, at jeg troer, det er den bedste Maade, nemlig ved Conventioner med de omliggende Lande; det vilde naturligvis især være med Sverrig, Norge og Tydskland, og jeg vil af en speciel Grund gjerne tilføie Schweiz. I saa Tilfælde vilde man nemlig være istand til at kunne tage langt mere Hensyn til alle de forskjellige Forhold, hvortil det i selve Humanitetens Interesse er ønskeligt at tage Hensyn, og, uden at jeg nærmere skal gaae ind paa, hvad jeg vilde tænke mig som Gjenstand for saadanne Overenskom-